

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] vitium contra naturam sit species luxuriæ? 11

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

Ad primum ergo dicendum, quod luxuria secundum quod ordinatur ad finem alterius vitij, efficitur illius vitij species. Et sic aliqua luxuriae species potest etiam esse species irreligiositatis, sicut cuiusdam superioris generis.

Ad secundum dicendum, quod ibi enumerantur illa quae sunt species luxuriae secundum seipsa. Sacrilegium autem est species luxuriae, secundum quod ordinatur ad alterius vitij finem, & potest concurrere cum diversis luxuriae speciebus. Si enim aliquis abutatur persona coniuncta sibi secundum spiritualem cognationem, committit sacrilegium ad modum incestus. Si autem abutatur virgine Deo sacrata, in quantum est sponsa Christi, est sacrilegium per modum adulterij; in quantum vero est sub spiritualis patris cura constituta, erit quoddam spirituale stuprum. Et si violentia inferatur, erit spiritualis raptus: qui etiam secundum leges civiles grauius punitur quam alius raptus. Vnde Iustinianus Imperator dicit *, Si quis non dicam rapere, sed atrentare tantummodo, matrimonij coniungendi causa, sacratissimas virgines ausus fuerit, capitali poena feriatur.

in cod. l. 9. tit. 13.

Ad tertium dicendum, quod sacrilegium committitur in re sacrata. Res autem sacrata est vel persona sacrata quae concupiscitur ad concubitum: & sic pertinet ad luxuriam. Vel quae concupiscitur ad possidendum: & sic pertinet ad iniustitiam. Potest etiam ad iram pertinere sacrilegium: puta, si aliquis ex ira iniuriam inferat personae sacrae, vel si gulose cibum sacrum assumat, sacrilegium committit. Specialius tamen sacrilegium attribuitur luxuriae, quae opponitur castitati, ad cuius obseruantiam aliqua persona specialiter consecratur.

ARTIC. XI.

752

Utrum vitium contra naturam sit species luxuria?

4. d. 41.

Ad vndecimum sic proceditur. Videtur, quod vitium contra naturam, non sit species luxuria: quia in praedicta enumeratione specierum luxuriae

ar. 4. q. 2.

ar. 1. hu.

ius q. po.

sita.

V r i a

riæ nulla fit mentio de vitio contra naturam. Ergo non est species luxuriæ.

¶ 2 Præterea, Luxuria opponitur virtuti, & ita sub malitia continetur. Sed vitium contra naturam non continetur sub malitia, sed sub bestialitate, vt patet per Philof. in 7. Ethic. * Ergo vitium contra naturam non est species luxuriæ.

¶ 3 Præterea, Luxuria confistit circa actus ad generationem humanam ordinatos, vt patet ex supra dictis*. Sed vitium contra naturam confistit circa actus, ex quibus non potest generatio sequi. Ergo vitium contra naturam non est species luxuriæ.

SED contra est, quod 2. Corinth. 13. connumeratur alijs luxuriæ speciebus, vbi dicitur, Et non egerunt pœnitentiam super immunditia, & fornicatione, & impudicitia: vbi dicit glossa *, immunditia, id est luxuria contra naturam.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est *, ibi est determinata luxuriæ species, vbi specialis ratio deformitatis occurrit, quæ facit indecentem actum venereum. Quod quidem potest esse dupliciter. Vno quidem modo, quia repugnat rationi rectæ, quod est commune in omni vitio luxuriæ. Alio modo, quia etiam super hoc repugnat ipsi ordini naturali venerei actus, qui conuenit humanæ speciei: quod dicitur vitium contra naturam. Quod quidem potest pluribus modis contingere. Vno quidem modo, si ablutio procuretur, quod pertinet ad peccatum immunditiæ, quam quidam molliciem vocant. Alio modo, si fiat per concubitum ad rem non eiusdem speciei, quod vocatur bestialitas. Tertio, si fiat per concubitum ad non debitum sexum, puta masculi ad masculinum, vel fœminæ ad fœminam, vt Apostolus dicit ad Rom. 1. quod dicitur Sodomiticum vitium. Quarto, si non seruetur naturalis modus concumbendi, aut quantum ad instrumentum non debitum, aut quantum ad alios môstruosos & bestiales cõcumbendi modos. Ad

c. 3 to. 5.

q. preced.
ar. 2. et 3.glos. in
berlin ib.ar. 6. et 9
huius q.c. ut cler.
vicorum.
de vita,
et honest.
cler., c. le
rici de ex
cessib. p. q.
cas.

Ad primum ergo dicendum, quod ibi enumerantur species luxuriæ, quæ non repugnant humanæ nature; & ideo præmittitur vitium contra naturam.

Ad secundum dicendum, quod bestialitas differt à malitia, quæ humanæ virtuti opponitur, per quemdam excessum circa eamdem materiam: & ideo ad idem genus reduci potest.

Ad tertium dicendum, quod luxuriosus non intendit generationem humanam, sed delectationem veneream, quam potest aliquis experiri sine actibus, ex quibus sequitur humana generatio. Et hoc est quod queritur in vitio contra naturam.

ART. C. XII.

Vitium vitium contra naturam sit maximum peccatum inter species luxuriæ?

735

AD duodecimum sic proceditur. Videtur, quod vitium contra naturam, non sit maximum peccatum inter species luxuriæ. Tanto enim aliquod peccatum est gravius, quanto magis contrariatur charitati. Sed magis videntur contrariari charitati proximi adulterium, & stuprum, & raptus, quæ vergunt in iniuriam proximi, quam peccata contra naturam, per quæ nullus alteri iniuriatur. Ergo peccatum contra naturam, non est maximum inter species luxuriæ.

inf. q. 170

ar. 1. ad

2. Et 1. 2.

q. 73. a 7

co. Et 4.

d 41. a. 4

q. 3. co. fi.

cap. infamia, 32

q. 7.

¶ 2 Præterea, Illa peccata videntur esse gravissima, quæ contra Deum committuntur. Sed sacrilegiū directè contra Deum committitur, quia vergit in iniuriam diuini cultus. Ergo sacrilegium est gravius peccatum quam vitium contra naturam.

¶ 3 Præterea, Tanto aliquod peccatum videtur esse gravius, quanto exercetur in personam quam magis diligere debemus. Sed secundum ordinem charitatis magis debemus diligere personas nobis coniunctas, quæ polluntur per incestum, quam personas extraneas, quæ polluntur per vitium contra naturam. Ergo incestus est gravius peccatum quam vitium contra naturam.